

Júlia

Világszerte Nr. 1

KARÁCSONYI
MENYASSZONYOK

Kandy Shepherd

Karácsonyi dal – csak neked!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 690. eredeti címe: Greek Tycoon's Mistletoe Proposal
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 690. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-708-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Amint belépett az ajtón, megütötte a fülét a karácsonyi dal. Ha százszor nem hallotta a *Jingle Bellst* az elmúlt hetekben, akkor egyszer sem. Pár nap volt hátra karácsonyig, a fél világ ünnepi lázban égett. Lucas Christophedes épp most érkezett vissza Londonba a görög fővárosból, és az egész útját végigkísérték a csilingelő dallamok.

De hogy a saját chelsea-i otthonában is ezt kelljen hallgatnia – na, azt már nem! Úgy látszik, a takarítónő bekapcsolva felejtette a rádiót. Lucasnak állandó szerződése volt egy chelsea-i ügynökséggel, ők gondoskodtak róla, hogy a lakása rendben legyen tartva és ki legyen szellőztetve akkor is, ha ő épp üzleti úton jár.

Lehet, hogy azt tanítják a takarítónőknek, hogy az üres lakásokban hagyják bekapcsolva a rádiót? Nem biztos, hogy rossz ötlet, elvégre ez itt London egyik legelőkelőbb negyede, ahol elég gyakran próbálkoznak a betörők. De azért most jó lenne minél előbb elhallgattatni ezt a nyávogást.

Amint beljebb lépett, egyértelművé vált, hogy a hangok nem a rádióból származnak. Nincs az a műsorszolgáltató, aki ilyen tehetségtelen előadással kínozná a hallgatóit.

Ezek szerint valaki van a lakásában! Nyilván a takarítónő, ami azért elég furcsa ilyentájt. Már elmúlt hat óra. Lucas elmormolt egy káromkodást görög-angol keveréknyelven. A lakása szent és sérthetetlen volt a számára. Igazi menedék, ahová nagyon kevés embert engedett be.

A közvetítőcég felelni fog ezért a durva kihágásért!

Lucas ledobta a kasmirkabátját és a sálját egy antik fotelre, és elindult felfelé a lépcsőn. A hangok a fürdőszobából szűrődtek ki, és minél közelebb került hozzájuk, annál elviselhetlenebbnek tűntek. Úgy kidobja innen ezt a nőszemélyt a felmosóvödrrével együtt, hogy a lába se éri a földet!

Nagy lendülettel tépte fel az ajtót, majd mozdulatlaná dermedt, mint egy kőszobor. A fürdőkádjában egy meztelen nő heverészett. Bár a fehér habok nagyrészt eltakarták a testét, kecses nyaka, vékony, izmos karja és gömbölyű melle felsejlett a habokból. Vörösesbarna tincsei kiszabadultak a gumival lazán összefogott kontyból, és szív alakú arcába hullottak. A nő most kiemelte hihetetlenül hosszú lábát a habokból, és súrolni kezdte a vádliját – Lucas vadonatúj masszázskesztyűjével! Kecses lábujjai rózsaszínűre voltak lakkozva.

– „Csengőszó, csengőszó, cseng és bong az út, / Kis szánunkkal a csengős csikó nagy vidáman fut” – énekelte, vagyis inkább kornyikálta a lány.

Lucas végre felocsúdott bénultságából, és ráripakodott:

– Ki az ördög maga, és mit keres a fürdőkádamban?

A fiatal lánynak olyan mélykék szeme volt, amelyet még soha életében nem látott. Egy pillanatig kitágult pupillákkal meredtek egymásra, majd a lány velőtrázóan felsikoltott.

– Ki innen!

– Magának kell eltűnnie a fürdőszobámból!

– Tapodtat sem mozdulok, amíg ki nem megy innen – jelentette ki a lány, és a nyomaték kedvéért a férfi felé hajította a fürdőkesztyűt.

A mozdulattól egy pillanatra előbukkant a melle a habokból, amitől láthatóan zavarba jött. Lejjebb csúszott a kádban, és visszafogottabb hangnemben folytatta:

– Mr. Christophedes, ha nem tévedek... Nekem azt mondták, hogy csak az ünnepek után jön haza.

– És magában kit tisztelhetek?

– Ashleigh Murphy. A chelsea-i munkaerő-közvetítő ügynökség munkatársa – mondta a lány fülig vörösén.

– Nos, Ashleigh Murphy, megmondaná, hogy mit csinál a fürdőkádamban?

– Én... szóval... épp kitisztítottam a kádat.

Lucas majdnem elmosolyodott az égbekiáltó szemtelenség hallatán. A lány elképesztően fiatal,

a húszas évei elején járhat. És nagyon csinos. De akkor is! Megbocsáthatatlan hibát követett el.

– Nem igazán győzött meg – fonta keresztbe a karját a mellkasán a férfi. – Fusson neki még egyszer.

– Még sosem láttam ilyen fantasztikus fürdőszobát. Miközben takarítottam, folyton azon járt az eszem, milyen érzés lehet ilyen luxuskörülmények között tisztálkodni. – A lány úgy simított végig a kád szélén, mintha valami értékes műalkotást csodálna. – Abban a koszlott szállodában, ahol megszálltam, undorító a közös fürdőszoba. Nem is mertem betenni a lábam a zuhanyozóba, míg alaposan ki nem fertőtlenítettem. A víz is mindig túl hideg. Még szerencse, hogy...

– Mi a szerencse?

– Hogy mostantól itt lakom önnél.

– Tessék?!

Lucas alig látott a felháborodástól. A lány még lejjebb bukott a vízben.

– Így nemcsak takarítónője lesz, hanem házvezetőnője is, aki a nap huszonnégy órájában a rendelkezésére áll.

– Felejtse el ezt az örültséget, Ashleigh Murphy.

A lány a két karjával eltakarta a mellét, és feljebb ült a kádban. Lucas tisztában volt vele, hogy el kellene fordítania a fejét, de képtelen volt rá. Lenyűgözte a látvány.

Élete harmincnégy éve alatt még soha nem keveredett ehhez hasonló szituációba. Pedig olyan háztartásban nőtt fel, ahol rengeteg alkalmazott dolgozott, és az athéni házát most is elég kiterjedt személyzet tartotta rendben.

– Nem maradhatok tovább a szállodában. Először úgy volt, hogy kapok egy kanapét a barátnőmnél, de aztán máshogy alakultak a dolgok. London iszonyú drága karácsony környékén, nem találtam megfizethető szállást. Közben kiderült, hogy önnél kell takarítanom, úgyhogy arra gondoltam...

– Mire? Hogy kihasználja az alkalmat, és beveszi magát a lakásomba?

– Iszonyúan kétségbe voltam esve, egyszerűen nem volt más választásom. Vagy meghúzómagam itt, az egyik vendégszobában, vagy haza kell mennem.

– Hová?

– Ausztráliába.

A lánynak kétségtelenül volt egy kis akcentusa, de Lucas nem tudta volna megsaccolni, honnan származik.

– Ausztrália egyáltalán nem olyan rossz hely ebben az évszakban.

– De az, különösen, ha az ember az esküvőjéről szökött el. Ha most visszamennék, mindenki azt hinné, megbántam a szökést, és mégis hozzá akarok menni ahhoz a férfihoz. Pedig most már tudom, hogy egyáltalán nem szeretem.

Lucas erre nem tudott mit mondani. Még ha a nő szökött menyasszony is, akkor sincs joga betörni az életébe.

– Örüljön, hogy nem hívom ki a rendőrséget.

A lány szeme elkerekedett a rémülettől.

– Kérem, ne! Esküszöm, hogy nem loptam el semmit. Iszonyú alaposan kitakarítottam, hogy ledolgozzam a szoba árát. És könyörgök, ne szóljon Cliónak az ügynökségnél. Annyira kedves volt hozzám, nem akarok csalódást okozni neki. Amúgy is éppen nehéz perióduson esik át, magánéleti válság... szóval nem szeretném én is nehezíteni az életét.

Lucas szinte meghatotta, hogy a lány jobban aggódik a főnöke, mint saját maga miatt. Tényleg ennyire naiv lenne?

– Akkor azt javaslom, pakolja össze a holmiját, és...

– Csak egy hátizsákom van.

– Akkor fogja a hátizsákját, és tűnjön el a házamból!

– Most rögtön? – nézett rá a lány kétségbeesetten.

– Igen, most.

Lucas rosszabbik énje azt kívánta, bárcsak most azonnal kiszállna a lány a kádból, hogy

szemügyre vehesse az egész testét. Tudni akarta, tényleg olyan tökéletes-e mindenhol, mint ahogy sejteni vélte. De természetesen nem fog engedelmeskedni ennek az állatias ösztönnek. Az apja példája megtanította rá, hogy a hiányzó önkontroll katasztrofális következményekkel járhat. Lucas majdhogynem maga is áldozatul esett a szülei dekadens életstílusának.

Lekapott egy nagy, szürke fürdőlepedőt a radiátorról, és odadobta a lánynak. Ashleigh kinyújtotta a karját, hogy elkapja, de ettől kivillantak a mellei a habokból. Ezért inkább hagyta leesni a törölközőt, és visszacsusszant a kádba. Hihetetlenül kék szemében könnyek csillogtak.

Lucas hirtelen rádöbbsent, milyen kínos helyzetbe hozta a lányt, és önkéntelenül is hátrálni kezdett. Szeretett volna a lehető leghamarabb megszabadulni tőle, de semmiképpen sem akarta megfélemlíteni.

– Öltözzön fel, és jöjjön a dolgozószobámba! – adta ki az ukázt, majd sietve távozott a fürdőszobából.

Ashleigh remegő kézzel dörgölte szárazra a testét. Lucas Christophedes felbukkanása teljesen kikészítette. Nemcsak azért, mert a férfi rajtakapta, hogy a milliókat érő fürdőkádjában terpeszkedik, hanem mert életében nem látott még hozzá foghatóan vonzó pasit. Szinte ijesztően jóképű volt.

Ashleigh Ausztráliában nőtt fel egy vidéki kisvárosban, nem gyakran futott össze görög milliárdosokkal. Ha megkérdezték volna tőle, szerinte hogy néz ki egy ilyen alak, biztosan azt felelte volna: ősz hajú, kövér és bozontos a szemöldöke. A lakásban egyetlen fénykép sem akadt, amely eligazította volna a tulajdonos külső adottságait illetően.

Pedig a valóságban Lucas Christophedes úgy nézett ki, mintha most lépett volna le egy férfimagazin címlapjáról. Magas volt, széles vállú, markáns arcát sötét haj keretezte, a tekintetéből pedig értelem sugárzott. És persze nagy adag visszafojtott düh.

Te jó ég, hogy szikrázott a szeme, amikor meglátta őt a fürdőkádban! Ashleigh nem is tudta, mi nyűgözte le jobban, a férfi szépsége vagy tomboló dühe.

Szerencsére a folyosón nem botlottak egymásba, míg a lány egy szál fürdőlepedőben a vendégszoba felé igyekezett, ahová önkényesen bekvártélyozta magát.

Természetesen óriási hibát vétett, amikor úgy döntött, hogy ideiglenes szállásnak használja a cég ügyfelének lakását. Bármennyire is kétségbe volt esve, nem lett volna szabad ilyen örültséget elkövetnie.

Felöltözött, bedobálta a holmiját a hátizsákjába, közben lázasan járt az agya, mit is mondhatna Lucasnak. Ha a férfi jelentette az esetet a rendőrségnek, ki tudja, mi vár rá. Lehet, hogy azonnal el kell hagynia az országot. És mindezt miért? Mert a barátnője, Sophie pont akkor szívódott fel titokzatos körülmények között, amikor meg akarta kérdezni tőle, nem húzhatná-e meg magát a kanapéján kis ideig.

Együtt pincérkedtek egy exkluzív partin, és amíg Ashleigh azzal volt elfoglalva, hogy udvariasan lerendezzen néhány minősíthetetlenül viselkedő vendéget, akinek láthatóan hamar megártott a drága francia pezsgő, Sophie szőren-szálán eltűnt. Legközelebb másnap délben bukkant fel rejtélyes mosollyal az arcán, és nem volt hajlandó elárulni, hol töltötte az előző tizenkét órát.

Ashleigh-nek viszont éppen ebben a tizenkét órában kellett eldöntenie, hogyan tovább. Így jutott eszébe ez a luxuslakás, amelynek két hónapra elvállalta a takarítását. Remek ötletnek tűnt, hiszen Clio azt mondta, az apartman gyakorlatilag üresen áll, a tulajdonosa alig használja.

Jóval éjfél után lopózott be Lucas Christophedes lakásába. A legkisebb szobában húzta meg magát, amelyhez saját zuhanyzó is tartozott. Az első éjszaka még levetkőzni sem mert, csak ledőlt az ágyra, és rettegve figyelte a neszeket. Másnap már sikerült aludnia néhány órát, mára pedig meggyőzte magát arról, hogy senkinek sem okoz kárt az ittlétével. Sőt azzal nyugtatta a lelkiismeretét, hogy igazán kár egy ilyen fantasztikus lakást kihasználatlanul hagyni. Mellesleg pedig olyan alaposan kitakarított, hogy a legutolsó sarkok is ragyogtak a tisztaságtól.

De persze az első pillanattól kezdve tisztában volt vele, hogy nem helyes, amit csinál. Miért nem folytatta a szálláskeresést másnap? Akkor megúszhatta volna ezt a kínos jelenetet.

Hogy fog így Sophie szeme elé kerülni? A lány iskoláskoruk óta a legjobb barátnője volt, mindig

számíthatott rá. Ő szerezte az állást az ügynökségnél is. Na és Clio? A cég karizmatikus tulajdonosa nem kis kockázatot vállalt azzal, hogy felvett egy ismeretlen ausztrál lányt, akinek semmilyen tapasztalata nem volt sem a házimunkák, sem a gasztronómia terén. Hogy okozhatott neki ekkora csalódást?

Ashleigh felsóhajtott, majd a vállára dobta a hátizsákot. Nem volt sok holmija, hiszen eredetileg csak két hetet akart Londonban tölteni. Aztán annyira beleszeretett a városba, hogy felmondta az ausztrál állását, és határozatlan időre itt ragadt.

Az ügynökségnél keményen kellett dolgozni, de Ashleigh jól érezte magát a cégnél. Sophie-n kívül két másik munkatársával is összebarátkozott, a csinos Emmával és a visszahúzódó Grace-szel. Nem vágyott vissza Ausztráliába. Egészen addig távol akart maradni, míg Dan és az összes ismerősük meg nem érti, hogy a döntése végleges. Nem egyszerűen elhalasztotta, hanem egyszer s mindenkorra lefújta az esküvőt. Soha nem fog hozzámenni Danhez.

Néha az volt az érzése, hogy a saját családja is Dan oldalán áll. „Úgy szeretjük, mintha a fiunk volna” – mondogatta mindig Ashleigh anyja, és a lány nagyon is meg tudta érteni, miért kedvelik a szülei a vőlegényét. Ő maga is kedvelte Dant, de soha nem volt szerelmes belé. Nem volt köztük lángoló szenvedély, márpedig Ashleigh úgy gondolta, enélkül nem érdemes belevágni egy életre szóló kapcsolatba.

Ezt próbálta megértetni a szüleivel akkor is, amikor egy hónappal az esküvő előtt bejelentette, hogy mégsem megy férjhez. Az anyja és az apja szinte sokkot kaptak, és bár Ashleigh egyenesen a világ legunalmasabb alakjának nevezte Dant, mégsem hitték el neki, hogy komolyan gondolja a dolgot. Az anyja azzal vigasztalta magát, hogy Ashleigh csak a szokásos esküvő előtti elbizonytalanodás fázisába került, amiből hamarosan ki fog keveredni. Az apja pedig megpaskolta az arcát, és annyit mondott, hogy semmi baj nincs azzal, ha egy férfi unalmas. Az ugyanis más szavakkal annyit tesz, hogy nyugodt és megbízható.

Ashleigh-nek azonban egészen más volt a véleménye. Hogy értethetné meg a családjával, hogy az esküvő lemondása nem csupán valami szeszély volt nála?

Még sosem töltötte a karácsonyt távol a szüleitől. Amikor videócsetelt velük, Dan ott ült az anyja mellett, és szerelmes bociszemeket meresztett a képernyőre. Ashleigh úgy érezte, a szerettei elárulták, egy idegen fiút választottak a lányuk helyett. Dühében azt mondta nekik, nem biztos benne, hogy valaha is visszatér Ausztráliába.

Most pedig itt áll egy szál magában a december végi, fagyos Londonban, és azt sem tudja, hol hajtsa álomra a fejét. Ha Lucas Christophedes beváltotta a fenyegetését, és kihívta a rendőrséget, még az is előfordulhat, hogy a ma éjszakát a fogdában tölti.

Elindult felfelé a lépcsőn. Sosem merte használni a liftet, mert attól félt, ha benne ragad, kiderül, hogy illegálisan tartózkodik a lakásban. De persze így sem úszta meg a lebukást.

Nagyon jól tudta, hol találja a férfi dolgozószobáját, hiszen ott is alaposan kitakarított az elmúlt napok során. Akárcsak a lakás többi része, ez a helyiség is tökéletes ízléssel válogatott, méregdrága bútorokkal volt berendezve, mégis egészen más hangulatot árasztott. A falakat plafonig érő, tömörfából készült könyvszekrények, a padlót perzsaszőnyegek borították, olyan volt az egész, mint egy több száz éves kastély ódon könyvtára.

Nyitva volt az ajtó, a férfi a jókora íróasztal mögött ült. Ashleigh-nek elállt a lélegzete, amikor meglátta. Lucason most nem volt zakó, fehér inge alól kidomborodtak kidolgozott izmai, feltűrt ingujja pedig azt is látni engedte, milyen napbarnított a bőre. A haja szanaszét állt, mintha épp az imént borzolta volna össze – Ashleigh majdhogynem elolvadt a látványtól.

Hirtelen nem is tűnt olyan félelmetesnek ez a dúsgazdag, erős és befolyásos férfi. Amikor azonban a lányra emelte a tekintetét, Ashleigh megborzongott. Hirtelen ráeszmélt, hogy a felelőtlen viselkedésével kiszolgáltatta magát egy idegennek. Hogy fog ép bőrrel kikeveredni ebből a rémes helyzetből?

A lány bátortalanul lépett be a szobába. Lucasnak ügyelnie kellett az arcvonásaira, nehogy leríjon róla, mennyire meglepődött. Nem erre a látványra számított. Azt hitte, az ausztrál lány is azok közé

a szakadt fiatalok közé tartozik, akik túraszandálban járnak a világot, és imádnak olcsó hosztelekben megszállni. Görögország tele volt ilyen lányokkal, egyetemista korában lépten-nyomon beléjük botlott a nyári szünetben a tengerparton vagy a kis halászfalvakban. Ez még azelőtt volt, hogy a nyakába vette volna az üzlettel járó hatalmas felelősséget. Nem igazán volt más választása, hiszen valakinek meg kellett mentenie a családi vállalkozást a totális csődtől, ami felé fénysebességgel sodródott a szülei alkalmatlansága miatt.

Bizonyos értelemben Ashleigh Murphy tényleg úgy nézett ki, mint azok a világjáró kiscsajok: szakadt farmert, meghatározhatatlan színű pólót és kitaposott tornacipőt viselt. Tornacipőt! Ha Lucas anyja látná, hogy ilyen lábbelik tapossák a fia perzsaszőnyegét, sokkot kapna a felháborodástól.

Mégis, a rémes öltözék ellenére olyan magától értetődő elegancia és báj áradt ebből az állítólagos háztartási alkalmazottból, hogy Lucas azon kapta magát, lenyűgözve bámulja. Törékenyebbnek tűnt, mint a fürdőkádban, a habok között, és úgy lépdelt, akár egy született hercegnő. Gesztenyevörös haja lágy hullámokban omlott a vállára, és tökéletes keretet adott finom vonású arcának, amelyet a hatalmas kék szem és a szlávos arccsont tett különlegessé. Ashleigh Murphy klasszikus szépség volt, ehhez nem fért kétség.

Bár Lucast még mindig dühítette, hogy a lány betört az intim szférájába, hirtelen különös ötlet merült fel benne. Olyan ötlet, ami szerencsés esetben megoldást jelenthetne néhány személyes és üzleti problémájára. Pár órával ezelőtt fontos találkozója volt a The Shardban, London gigantikus és ultramodern felhőkarcolójában, ahol egy nagyszabású cégbővítési terv körvonalazódott előtte. Ahhoz azonban, hogy megvalósíthassa, ideális körülményeket kell teremtenie.

Kérdés persze, hogy a lány egyáltalán alkalmas-e a feladatra. A külsejét megfelelő szakértelemmel és némi anyagi ráfordítással könnyedén át lehet alakítani a célnak megfelelően. De hogy más tekintetben is helyt tudna-e állni abban a szerepben, amit szán neki, csak akkor derül ki, ha alaposabban elbeszélget vele.

Az íróasztal másik oldalán álló székre mutatott. Ashleigh letette a hátizsákját a földre, majd leült.

Lucas nem kapkodta el a dolgot. Feljegyzett valamit a notebookjába, és közben elégedetten konstata, hogy a lány egyenes derék, magabiztosan várakozik. Csak a szék karfáját görcsösen markoló keze árulkodott feszültségről. De Lucas ezt sem bánta. Kicsit meg akarta szorongatni ezt a csinos betolakodót.

– Nos, a kérdés az, hogyan reagáljak arra az abszurd szituációra, hogy amikor hazatérek, egy vadidegen ember fürdik a kádamban.

Ashleigh fülig vörösödött.

– Nem tudok elégszer bocsánatot kérni a viselkedésemért. Tisztában vagyok vele, mennyire helytelen, amit tettem.

– Mégis meddig szándékozott hotelnek használni a lakásomat?

– Ez lett volna az utolsó éjszaka. Holnaptól...

– Szerintem pedig addig maradt volna, amíg csak lehetséges.

– Nem!

Lucas nem reagált. Hallgatással néha sokkal több mindent el lehet érni, mint szavakkal.

– Jó, elismerem. Valószínűleg addig maradtam volna, amíg nem találok jobb megoldást. Néhány napon belül meg kell érkeznie a pénzáttalásnak Ausztráliából. Az ügynökségnél még nem kerestem annyit, hogy abból lakást tudnék bérelni.

A lány tehát nem úgy nézett ki, mint egy szokványos hátizsákos turista, de éppen olyan csóró volt, mint ők. Lucasnak tulajdonképpen még ez is kapóra jött.

– Milyen vízummal tartózkodik az országban?

– Nincs szükségem vízumra, apám brit állampolgár.

– Mégis Ausztráliában élnek?

– Apám még gyerek volt, amikor a szülei kivándoroltak. De gimnazista koromban két évig Manchesterben éltünk, mert apám ott szerezte meg a habilitációját.

– Ezek szerint az apja tudós?

- A bundabergi középiskola igazgatója Queenslandben, ahol élünk.
- És az édesanyja?
- Ő tanárnő. De nem igazán értem, miért fontos ez most.
- Egyszerűen csak érdekel.

Te érdekelsz, gondolta valójában a férfi.

Ashleigh mintha mondani akart volna valamit, de végül csak a szájába harapott, és elgondolkodva félrenézett.

- Mindig háztartási alkalmazottként dolgozott? – faggatta tovább a férfi.
- Természetesen nem. Nem mintha bármi rossz lenne abban, ha az ember kétkezi munkával keresi a kenyerét. Ha nem jövök Londonba, sosem tudom meg, hogy kifejezetten jó házvezetőnő vagyok, és pincérként is megállom a helyem. Amúgy könyvelő vagyok, számviteli szakon végeztem a queenslandi egyetemen.

– Könyvelő? – húzta fel a szemöldökét Lucas.

– Kérem, inkább ne mondjon semmit. Tudja, hányszor hallottam már, hogy „maga egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy könyvelő”? Ha minden ilyen kijelentés után kaptam volna egy dollárt, már egész szép summát gyűjtöttem volna össze.

Lucas kis híján elnevette magát. Ez az ausztrál szépség egyre érdekesebbnek tűnt.

– Szóval maga, akinek az a foglalkozása, hogy komoly vagyontokat kezeljen, itt áll egy idegen nagyvárosban egy fillér nélkül, és nincs egy hely, ahol lehajthatná a fejét?

– Kicsúsztak a dolgok a kezem közül – kerülte meg a választ Ashleigh.

– Mi lenne, ha őszinte lenne hozzám, Miss Murphy?

– Pontosan ezt teszem – nézett rá dacosan a lány.

– És ha arra kérném, adja oda a táskáját, hogy átvizsgáljam?

– Csak tessék – vont a vállát a lány. – Nincs semmi rejtegetnivalóm. De ha meg akar motozni, én fogom kihívni a rendőrséget.

Lucas érezte, hogy túl messzire ment. Esze ágában sem volt a lány holmija között turkálni. Ami pedig a motozást illeti – igazán szívesen felfedezte volna a lány testét, de semmiképpen nem ilyen körülmények között. Soha nem élt vissza egyetlen nő kiszolgáltatott helyzetével sem.

– Hiszek magának – dűnnyögte Lucas, és igyekezett nem a lány szemébe nézni.

Többek között annak köszönhető, hogy sikerült felvirágoztatnia a csőd szélén álló családi vállalkozást, hogy remek emberismerő volt. Az ösztöne pedig azt súgta, hogy a vele szemben ülő lány talán könnyelműbb a kelleténél, de az őszintesége megkérdőjelezhetetlen.

– Ráadásul tudom, hogy a chelsea-i ügynökség, amellyel szerződésben állok, nagyon alaposan utánanéz az alkalmazottainak. Gondolom, a maga esetében is ez történt.

– Nem vagyok büntetett előéletű, ha erre céloz – forgatta a szemét Ashleigh. – Egyszerűen csak nem volt hol aludnom.

Lucas a képernyőre nézett.

– Kiszámoltam, mennyibe kerül három éjszaka egy ilyen komfortfokozatú szállodában, mint amilyen a lakásom.

A lány elsápadt az összeg hallatán, amitől az orra körül gyülekező szeplők még láthatóbbá váltak.

– Ezek szerint elég szép summával tartozik nekem.

– De hát teljesen le vagyok égve! Ha lenne ennyi pénzem, nem kerültem volna ilyen helyzetbe.

– Ez nem az én problémám – dőlt hátra a székében önelégülten a férfi.

Valójában cseppet sem élvezte a szituációt. Nem lelte örömét abban, hogy megfélemlíti a lányt. Egyszerűen csak úgy gondolta, hogy ez a taktika a legcélravezetőbb. Mert ha valamit a fejébe vett, azt mindenáron véghez akarta vinni.

– Nem tudok fizetni, úgyhogy legjobb lesz, ha mégis kihívja a rendőrséget – jelentette ki a lány elszántan.

– Nem áll szándékomban a rendőrséghez fordulni. Másképp is rendezheti az adósságát. Talán még élvezni is fogja...

Ashleigh úgy ugrott fel, mintha kígyó marta volna meg. Komolyan azt képzei ez az ember, hogy hajlandó lesz az ágyban ledolgozni az adósságát?

Clio felkészítette rá, hogy akadnak kuncsaftok, akik azt képzelik, hogy joguk van a háztartási alkalmazottat szexuális ajánlatokkal zaklatni, és néhányszor tényleg előfordult, hogy Ashleigh-nek finoman helyre kellett tennie egy-egy megbízójukat. De Lucas Christophedesről egy pillanatig sem feltételezte, hogy ilyesmivel állna elő. Nemcsak dühös volt, hanem legalább annyira csalódott is.

– Felejtse el! Soha!

– Anélkül mond nemet, hogy meghallgatná az ajánlatomat? – emelkedett fel a székből a férfi is.

– A szex az szex, akármilyen is a körítés hozzá.

Ashleigh futó pillantással megbizonyosodott róla, hogy néhány lépéssel eléri az ajtót, ha a férfi netán közeledni merészelne hozzá.

– Teljesen félreértett – dörzsölte meg a homlokát a férfi. – Nem beszélek tökéletesen angolul, talán ez lehet az oka. Sosem tennék ilyen ajánlatot egyetlen nőnek sem.

Ashleigh egy pillanatra elbizonytalanodott. A férfi nagyon is jól beszélt angolul. Ráadásul olyan érzéki, bűgő hangon adta elő az ajánlatát, amit nehéz lett volna félreérteni.

– Félreértés lett volna? – kérdezte, miközben hátrált néhány lépést a szoba ajtaja felé. Csak a biztonság kedvéért. Elvégre kettesben volt egy vadidegen férfival egy hatalmas lakásban, ahol senki sem hallotta volna meg a segélykiáltásait.

– Nem kötök ilyen jellegű üzleteket – jelentette ki a férfi csaknem sértődötten.

– Örömmel hallom. Mit akart javasolni valójában?

– Arra szerettem volna kérni, hogy játssza el az élettársam szerepét.

Ennél döbbenetesebbet nem is mondhatott volna. Ashleigh úgy érezte, minden erő kiszállt a tagjaiból.

– Mégis miben különbözik ez attól...

– Csak egyetlen estéről van szó – vágott közbe a férfi. – Holnap egy nagyon fontos munkavacsorán kell részt vennem, és bizonyos okokból nem szeretnék egyedül menni. Mondjuk úgy, hogy nem akarok hiú reményeket ébreszteni egy bizonyos hölgyben.

– És nekem kellene eljátszanom a barátnője szerepét?

– Pontosan.

– Nem értem. Miért pont én? Egy olyan férfi, mint maga, bármikor össze tud hozni egy igazi randit. Dúsgazdag, jóképű, gondolom, sorban állnak a nők a kegyeiért.

– Ez azért túlzás – jelentette ki Lucas, de a szája sarkában mosoly bujkált. – Természetesen megkérhetnék valakit az ismerőseim közül, de éppen ezt nem akarom. Ők ugyanis esetleg félreértenék a helyzetet.

– Úgy érti, azt hinnék, hogy komolyan akar tőlük valamit?

– Ahogy mondja. Kettőnk között viszont teljesen egyértelmű a helyzet. Színtiszta üzletről van szó, semmi másról.

Ashleigh elgondolkodott.

A férfi ajánlata hirtelen nem is tűnt olyan rémesnek. Hát nem kellemesebb eljátszani egy jóképű milliárdos barátnőjét, mint kötekedő részeg fickókat kiszolgálni valamilyen kerti partin? Hiszen épp azért jött Londonba, hogy kitörjön abból a szűk ketrecből, amelybe odahaza, Queenslandben navigálta magát. Tessék, most itt az alkalom, hogy megtapasztalja, milyen a független, szabad élet.

Szóval, igen. Készen áll az új kalandokra!

– Meséljen még egy kicsit a tervéről! Bár ezek után akár tegeződhetünk is, nem gondolod?

– Örömmel. Ma este izgalmas találkozó volt valakivel a The Shardban, aki szívesen lenne a cégem londoni partnere.

Ashleigh alapvetően a patinás Londont szerette, de a futurisztikus üvegtorony kétségtelenül nagy hatást gyakorolt rá. Amikor első londoni napján ott állt a kilencvenöt emeletes felhőkarcoló

tövében, beleszédült a saját kicsinységébe és törekenységébe. Később Sophie-val beültek a torony egyik bájába, hogy megcsodálják a kilátást, és megigyanak egy koktélt közösen – kettőre ugyanis nem tellett volna nekik.

Bezzeg az olyan fickók számára, mint Christophedes, a világ legtermészetesebb dolga, hogy az üvegtoronyban bonyolítják az üzleti megbeszéléseiket.

– Bocsánat, de pontosan mivel is foglalkozik... akarom mondani, foglalkozol?

– A *Christophedes* cégnek több profilja van, pillanatnyilag azonban az elektronikai cikkek terjesztésére fókuszálunk. Görögországban piacvezetők vagyunk, de nagyon jók a pozícióink Európában, Skandináviában, a Közel-Keleten is. Egyedül Nagy-Britanniába nem sikerült még betörnünk, ezért van szükségem egy itteni partnerre.

– Egy forgalmazóra?

– Pontosan. Alaposan körülnéztem a szóba jöhető cégek háza táján, és egyértelműen Tina Norrisé tűnik a legjobbnak. Ma volt az első, puhatolózó megbeszélésünk, és ezek után is az a véleményem, hogy remekül tudnánk együttműködni.

– Neki is ez a véleménye?

– De még mennyire! Ráadásul a személyem legalább annyira érdekli, mint a vállalatom.

– És ez baj? Végül is fontos, hogy az üzlettársak emberileg is jól kijöjjenek egymással, nem?

Lucas láthatóan zavarba jött.

– Csakhogy Tina Norris nem a barátságomra vágyik, hanem valami másra.

Ashleigh-t meglepte a férfi szemérmessége. Ez volt az első repedés az arrogáns iparmágnás maszkon.

– Értem – bólintott olyan komolyan, ahogy csak tőle telt.

– Nem vagyok biztos benne, hogy érted. Tina Norris rendkívül vonzó, középkorú hölgy, aki hozzá van szokva, hogy mindent megkap, amit csak megkíván.

– Vagyis egy vérbeli ragadozó, aki most éppen rád vadászik?

Ashleigh nem kárhoztatta Tina Norrist. Lucas tényleg eszméletlenül jóképű volt, és ha sikerült félretennie az arroganciáját, lehengerlően sármos tudott lenni.

– A ma esti vacsorán legalábbis ilyen benyomást tett rám.

A lányból kis híján kibuggyant a nevetés a férfi rémült arckifejezése láttán. Lucas Christophedes láthatóan nem volt hozzászokva a zsákmányszerephez.

– Te viszont nem szeretnél közelebbi kapcsolatba kerülni vele, ha jól értem.

– Isten őrizz! Elképesztően rámenős nő. Különben is, sosem keverem a munkát a magánélettel.

– Most már mindent értek. Nem akarod a hölgyet megsérteni, de világosan tudtára akarod adni, hogy nőként nincs esélye nálad. Ezért van szükséged egy hamis barátnőre.

– Tökéletesen összefoglaltad a lényegét.

– Plusz nem akarod az ismerőseidet ilyen célra használni, ezért olyasvalakire van szükséged, akihez nem fűz semmilyen személyes kapcsolat.

Ashleigh maga is meglepődött, hogy egyre magabiztosabbnak érzi magát ebben a különös helyzetben.

– Pontosan mit vársz tőlem? – szegezte a kérdést a férfinak.

– Kísérj el a vacsorára, csevegj intelligensen Tina Norrisszal, és tégy úgy, mintha fülig szerelmesek lennének egymásba. Meg kell győznünk Tinát, hogy semmi értelme rám hajtania, mivel én épp most habarodtam bele a földkerekség legvarázslatosabb nőjébe.

Ashleigh-t előtötte a forráság az utolsó mondat hallatán. Lucas természetesen nem gondolta komolyan, de azért mégis...

– Vagyis turbékoló álompárt kell alakítanunk.

– Nem egészen tudom, hogy ez mit jelent, de nagyjából igen. Ugyanakkor ez mégiscsak üzleti vacsora lesz, úgyhogy nyugodtan kerülhetjük az intimebb testi érintkezést.

– Rendben, azt hiszem, most már minden világos – bólintott a lány, miközben azon törte a fejét, rejlett-e némi figyelmeztetés a férfi utolsó szavaiban.

Lucas talán attól fél, hogy ő is olyan tolakodóvá válik, mint Tina Norris?

A férfi az ablak előtt állt, két kezét összekulcsolta a hátán. Nem húzta szét a vastag sötétítőfüggönyt, pedig Ashleigh tudta, milyen varázslatos kilátás nyílik a dolgozószobából a pompás, gondozott kertre, amelynek közepén művészien faragott szökőkút díszleg a mértani pontossággal nyírt sövényalakzatok között.

Lucas valószínűleg egy tucat kertészt foglalkoztat, hogy azon a néhány napon, amelyet egy évben itt tölt, ilyen látványban lehessen része.

Ashleigh felnézett az impozáns férfira. Micsoda szituációba keveredett! Ennél klisészerűbb már nem is lehetne. A milliárdos és a takarítónő...

– Mit profitálok abból, ha elkísérek a vacsorára?

– Nem jelentek fel magánlaksértés miatt. És a főnöködet sem értesítem arról, hogy mit műveltél a lakásomban.

– Na és az összeg, amivel állítólag tartozom neked?

– Természetesen azt is elengedem.

– Mindezt azért, hogy elkísérjek egyetlen vacsorára?

– Így van.

Azt már meg sem merte kérdezni, hogy esetleg továbbra is dolgozhat-e a férfinál. Természetesen egy porszemet sem tehet odébb ebben a luxusszakosztályban soha többé. Hogy fogja megmagyarázni Cliónak, hogy mégsem vállalja ezt az álommunkát?

– Szerintem jó móka lesz – jelentette ki magabiztosan.

– Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog neked. Egy mayfairi szuperelegáns étteremben lesz a találkozó.

Volt valami sértő a férfi hanghordozásában. Mintha azt akarta volna sugallni, hogy normális körülmények között egy olyan lány, mint ő, sosem jutna be egy ilyen exkluzív helyre. Ashleigh egy ideig sértődötten hallgatott, majd egy nagy sóhajjal megadta magát.

– Rendben, benne vagyok. Csak még azt áruld el, hogyan tudjuk elrejtetni azt a kétségtelen ténytet Tina Norris elől, hogy turbékoló szerelmespár létünkre gyakorlatilag semmit sem tudunk egymásról?

2. FEJEZET

– Ez igazán nem probléma. Holnap estig még bőven van időnk az ismerkedésre, és arra, hogy kiötöljünk egy meggyőző sztorit arról, hogyan szerettünk egymásba első látásra.

Lucas boldog volt, hogy a lány ilyen könnyen ráállt a dologra. Persze a cél érdekében muszáj volt bevetnie néhány trükköt, de hát ilyen az üzleti élet. Ez volt az első dolog, amit huszonegy évesen megtanult, amikor arra kényszerült, hogy megmentse a családi vállalkozást a végveszélytől, amibe a szülei alkalmatlansága sodorta. Kemény lecke volt, aminek az lett a következménye, hogy végleg megrendült a bizalma a hozzá közel álló emberekben. Egy pillanat alatt felnőtté kellett válnia.

– Úgy érted, egy gyorstalpalón kiokítasz a milliárdosok életének kulisszatitkairól, én pedig cserébe beavatlak az ausztrál házvezetőnők lelki életébe?

– Mi lenne, ha inkább a benned rejtőzködő ausztrál könyvelőről mesélnél nekem? Egyrészt ez a téma sokkal jobban érdekel, másrészt Tina Norris jelenlétében talán nem kéne előrukkolnunk a háztartási alkalmazottak ügyével.

Valószínűleg a rámenős, korosodó hölgy is alaposan utánanézett potenciális üzleti partnere előéletének, és nagyon jól tudja, hogy meggyőződéses aggregénnel van dolga. A Lucashoz hasonló férfiak pedig nem visznek magukkal akárkit egy üzleti vacsorára, különösen nem egy olyan háztartási alkalmazottat, aki illegálisan beköltözött a lakásukba.

Lucast jeges rémület fogta el, valahányszor eszébe jutott Tina Norris ragadozótekinete. Tudta, hogy a reakciója eltúlzott, és hogy ennek oka valahol a régmúltban gyökerezik.

– Valójában nem vagyok oda a könyvelésért – vallotta be a lány. – A szüleim ragaszkodtak hozzá, hogy valami rendes szakmát tanuljak, én pedig engedtem a rábeszélésüknek. Még ki kell találnom, miben vagyok jó, és miben leném igazán örömeimet.

Lucas érdeklődése percről percre nőtt a lány iránt. Még csak nem is emlékeztetett azokra a nőkre, akikkel őt eddig összehozta a sors. Talán azért, mert Ausztráliában él? Vagy mert teljesen más társadalmi közegben nőtt fel, mint ő? Akárhogy is, a lány láthatóan egyáltalán nem ájult el Lucas gazdagságától – és ez az elfogulatlanság lenyűgözte a férfit.

– Legutóbb egyébként egy kis céget vezettem, nem is sikertelenül – jegyezte meg Ashleigh.

– Cégvezető voltál? – ámult el Lucas. – Ez igen!

A lány arcán büszke mosoly terült szét, amitől láthatóvá váltak a gödröcskéi. Lucas azon kapta magát, hogy arra gondol, szeretné minél többször látni ezeket az édes kis mélyedéseket. Mégis hogyan? Vicceket kellene mesélnie a lánynak?

Lucas ismerősei gyakran vetették a szemére, hogy túlságosan komolyan veszi az életet. Csakhogy akinek tizenévesen olyan felelősség szakad a nyakába, mint neki, az később sem igazán tudja átadni magát a felhőtlen szórakozásnak.

Harmincnégy éves volt, és soha egy percre sem merült fel benne, hogy valaha is családot alapítson. Biztos volt benne, hogy az efféle elköteleződés egyszerűen nem neki való. Az ő életét a *Christophedes* cég jelenti, a munka leköti minden idejét és energiáját.

– Valójában egy nagyon pici cégről volt szó – ismerte el a lány szerényen –, és a cégvezetésen kívül más pozíciókat is nekem kellett betöltenem. De jó minőségű terméket árultunk, és a munkatársaim is teljesen rendben voltak. Az igazság az, hogy egy kisvárosban az ember nem lehet túlságosan válogató. A lehetőségek elég behatároltak.

Lucas nem is értette, miért ragad egy ilyen intelligens, vonzó nő egy isten háta mögötti helyen. Remélhetőleg ezt is kideríti majd az este folyamán.

– Vacsoráztál már?

– Nem, de...

– Akkor most elmegyünk egy étterembe, és ott folytatjuk egymás alaposabb megismerését.

– Jó, de előbb ki kell találnom, hol töltöm a mai éjszakát. Felhívom néhány ismerősömet.

– Nyugodtan itt alhatsz ma este.
– Ez is benne van a szerződésünkben? – vonta fel a szemöldökét a lány.
– Pontosan. Feltéve, hogy mostantól kizárólag a vendégszobát használod, és a lakás többi részét nem tekinted a sajátodnak.
– Természetesen – bólintott a lány, majd halált megvető bátorsággal a férfi szemébe nézett.
– És holnap?
– Holnap is itt alhatsz, de aztán már a saját lábadra kell állnod.
– Köszönöm – mosolygott megkönnyebbülten a lány, és a gödröcskék ismét feltűntek a két orcáján. – Így legalább lesz időm arra, hogy rendezzem soraimat.
Lucas szívét melegség öntötte el, és maga is elmosolyodott.
– Viszont ebben a szerelésben nem mehetek az étterembe, igaz? – nézett végig magán Ashleigh.
– Előre szólok, hogy nincs olyan ruhám, amelyekben a milliárdosok szeretői járnak. – A lány hirtelen fülig vörösödött. – Ezalatt most tényleg csak kísérőt értettem.
– Ezt már tisztáztuk, Ashleigh. A megállapodásunk kizárólag az üzleti vacsorára korlátozódik.
– Oké – ragadta meg a hátizsákját a lány –, akkor most gyorsan átöltözöm. Tíz perc alatt elkészülök.
Lucas egyetértően bólintott. Rendkívül élvezte, hogy a lány ilyen elfogulatlanul viselkedik vele. Údító változatosságot jelentett ahhoz képest, hogy évek óta csak olyan emberekkel találkozott, akik nem láttak benne mást, csupán egy kiapadhatatlan pénzeszsákot.
Amikor a lány pár perccel később lesétált a lépcsőn, a férfi alig hitt a szemének. Hihetetlen, milyen átalakuláson ment keresztül ilyen rövid idő alatt! Egyszerű szabású, térdig érő, kétharmados ujjú fekete ruhát viselt fekete nejlonharisnyával és nem túlságosan magas sarkú körömcipővel. A haját lazán feltűzte, és épp csak annyira sminkelte ki magát, hogy kék szeme még ragyogóbbá és kifejezőbbé, az ajka pedig érzékibbé vált.
– Így már nem fognak kinézni az étteremből?
A férfi nem válaszolt azonnal, ami elbizonytalanította Ashleigh-t.
– Nagyon csinos vagy – bökte ki végül Lucas, de rögtön meg is bánta, hogy ilyen sután fogalmazott.
Ashleigh nem egyszerűen csinos volt, hanem minimum elragadó.
– Még szerencse, különben meg lennék löve, ugyanis nincs másik szalonképes ruhám. Ezt szoktam felvenni, ha elegánsabb partikon kell felszolgálnom, az ügynökségnél ugyanis nincs mindig elég egyenruha. Ezt is a barátnőmtől, Sophie-től kaptam ajándékba, aki melleleg diplomás divattervező.
– Kedves lány lehet a barátnőd – dűnnyögte szórakozottan Lucas, aki még mindig lenyűgözve bámulta a lány metamorfózisát.
– Akkor ismertem meg, amikor Manchesterben laktunk. Csak két évig voltunk osztálytársak, de azután is tartottuk a kapcsolatot, hogy visszatértem Ausztráliába. Ő szerzett nekem állást Londonban, és neki köszönhetően két másik lánnyal is összebarátkoztam. Sajnos azonban egyikük sincs olyan helyzetben, hogy el tudnának szállásolni maguknál.
Lucas majdnem közbeszólt, hogy „szerencsére”, de még idejében észbe kapott.
– Nincs másik kabátod? – bökött a lány karján lógó vékony ballonkabátra.
– Odahaza nem igazán van szükségünk meleg ruhára. Ha megkapom a fizetésem, majd veszek valami komolyabbat.
– Addig pedig folyamatosan fázol?
– Ha az ember elég tempósan halad az utcán, nem is érzi annyira a hideget.
– Ez örültség. Anyám nemrég itt felejtette a kabátját, vedd fel inkább azt.
Lucas sarkon fordult, majd néhány perc múlva egy pihepuha gyapjúkabáttal tért vissza, amiről lerítt, hogy nem valamelyik népszerű konfekcióboltban vásárolták.
– Édesanyád mit fog szólni ehhez?
– Ugyan, anyámnak annyi holmija van, hogy valószínűleg már rég elfeledkezett erről a kabátról.
Lucas orrát megcsapta a kabátból áradó parfüm illata. Az anyja féktelen költekezése volt az egyik oka annak, hogy a családi vállalkozás a csőd szélére került.

Ashleigh döbbsen vette szemügyre magát a bejárati ajtó mellett álló hatalmas tükörben.

– Soha életemben nem volt rajtam ilyen drága holmi. Meg kell adni, gyönyörű! És elképesztően kényelmes viselet. Köszönöm! – mosolyodott el hálásan.

Lucasnak összeszorult a torka. Nem szabad elfelejtenie, ez az egész arról szól, hogy távol tartsa magától a veszedelmes Tina Norrist. Nem engedheti meg magának, hogy gyengéd érzelmeket tápláljon ez iránt a végtelenül kedves és szexi ausztrál lány iránt.

Amíg a férfi beütötte a biztonsági kódot, Ashleigh dideregve toporgott az elegáns londoni ház márványlépcsőjén. Még mindig nem hitte el, mibe keveredett. Vacsorázni megy egy észvesztően jóképű görög milliárdossal, aki arra kéri, tegyenek úgy, mintha szerelmesek lennének egymásba.

Amikor a férfi egy perccel később felbukkant az ajtóban, Ashleigh egész teste libabőrös lett. Ezúttal nem a csípős levegő, hanem Lucas sármja és a helyzet rendkívülisége miatt.

Még mindig gyötörte a lelkiismeret-furdalás, amiért visszaélt Clio bizalmával, és az ügynökséget a magánjellegű problémája megoldására használta. Tulajdonképpen örülhet, hogy ennyivel megúszta.

Most aztán igyekeznie kell, hogy megállja a helyét a vacsorán, mert ha tönkreteszi a férfi üzletét, nem számíthat többé a jóindulatára. Az olyan emberek számára, mint Lucas Christophedes, az üzleti haszonnál nincs fontosabb. Ashleigh biztos volt benne, hogy ekkora gazdagságra csak az tehet szert, aki kellőképpen elnyomja magában a mások iránti együttérzést. Vagyis egyetlen esélye van: a lehető leghitelesebben kell alakítania a milliárdos üzletember kedvesének szerepét. Ha minden jól megy, Tina Norris úgy távozik majd a vacsoraasztaltól, hogy eszébe sem jut többé megkönyékezni ifjú üzleti partnerét.

De most még nem kell ezen görcsölnie, egyelőre tét nélkül élvezheti a férfi társaságát.

Lucas lélegzetelállítóan nézett ki méretre szabott öltönyében és sötétszürke télikabátjában. Ráadásul intelligens volt, és kellően titokzatos ahhoz, hogy felkeltse az ember érdeklődését.

– Ebben a hidegben inkább csizmát kellene viselned – jegyezte meg a férfi.

– Egyetértek – mosolyodott el a lány.

Eszébe jutott, hány csoda szép, elérhetetlenül drága csizmát bámult meg az utóbbi időben a cipőboltok kirakataiban.

– Momentán a csizma nem szerepel a bevásárlólistámon.

Talán majd az ünnepek utáni leárazáson... De a legfontosabb most úgyis az, hogy mielőbb biztos fedél legyen a feje fölött.

– Szereted az olasz konyhát?

Ashleigh-nek már a gondolattól megkordult a gyomra.

– De még mennyire! Bár csodálkozom, hogy nem görög étterembe akarsz vinni.

– Az itteni görög éttermek nem igazán autentikusak. Semminek sincs olyan íze, mint otthon.

– Á, értem.

– Inkább megmutatom neked a kedvenc olasz éttermemet a King's Roadon.

– Benne vagyok.

Ahogy keresztülvágtak az úttesten, jeges szél fújt az arcukba. Ashleigh megborzongott. A férfi letekerte a puha gyapjúsálat a nyakából, és odanyújtotta neki.

– Vedd ezt fel!

Ashleigh megrázta a fejét, de aztán eszébe jutott, hogy ez már a játék része. Lucas barátnőjeként nem utasíthatja el az intimitás effajta megnyilvánulásait. Egyébként is, a sál simogatóan puha volt, és bódító Christophedes-illat áradt belőle.

– Köszönöm. Nem fogsz fájni nélküle?

– Majd egy kicsit szaporázzuk a lépteinket. Te mondtad, hogy ha az ember siet, nem fázik annyira – vigyorodott el a férfi.

– Görögországról az embernek mindig a szikrázóan kék ég és a ragyogó napsütés ugrik be. Vagy ott is ilyen hideg van télen?

– Athén elég hideg tud lenni ilyenkor, sőt a szigeteken is előfordul hóesés. De vannak napok,

amikor úgy ragyog a nap, hogy az ember elfeledkezik a térről.

Az időjárásról beszélgetnek! Elég siralmas, különösen annak fényében, hogy holnap ilyenkor már összeszokott szerelmespárként kell Tina Norris előtt megjelenniük. De mégis hogy kellene kezdeniük az ismerkedést?

Szótlanul sétáltak végig az utcán, majd balra kanyarodtak, és máris elérték a King's Roadot. Lucas a lány ritmusához igazította a lépteit, mint egy igazi gavallér. Vagy inkább úgy, mintha tényleg összetartoznának.

Egész Chelsea ünnepi lázban égett. A fák ragyogtak a díszkivilágítástól, az üzletek karácsonyi díszben pompáztak, itt is, ott is felcsendültek az unalomig ismert dallamok. Londonnak mágikus kisugárzása volt az adventi időszakban, Ashleigh boldog volt, hogy átélhette mindezt.

– Mit fogunk mondani, hol ismerkedtünk meg egymással? Görögország nem jöhet szóba, mert sosem jártam ott.

– Jó tudni. Tina ugyanis rendszeresen nyaral Szantorinon, úgyhogy valószínűleg hamar rájönne, hogy nem ismered az országot.

– És te voltál már Ausztráliában?

– Nem, pedig többször is tervbe vettem.

– Akkor ez is kilőve. Az egyetlen közös nevező Anglia. Valahol itt kellett találkoznunk.

– Csak épp nem a fürdőszobámban.

– Nem, ott semmiképp.

Néhány másodpercig némán lépdeltek egymás mellett, majd Lucas törte meg a csendet:

– Mikor laktál Manchesterben?

– Tizenöt éves koromban. Vagyis tizenkét évvel ezelőtt. De Sophie azt mondja, azóta annyit változott a város, hogy rá se ismernék.

– Hm. Akkor ezt is elfelejthetjük. Ezek szerint huszonhét éves vagy?

– Úgy mondd, mintha másra számítottál volna.

– Azt hittem, fiatalabb vagy néhány évvel. Huszonkét-huszonhárom évesnek saccoltalak.

– Igen, a legtöbb ember így van velem. És úgy is kezelnek, mintha még mindig kislány volnék.

Elsősorban a szüleire gondolt, akik képtelenek elfogadni, hogy a saját életét akarja élni.

– Márciusban huszonnyolc leszek, rég kinőttem már a gyerekkorból – jelentette ki a lány harciasan.

– Rendben, akkor ehhez tartom magam – bólintott Lucas.

– Te hány éves vagy?

– Harmincnégy.

– Vagyis azt hitted, hogy több mint tíz évvel fiatalabb vagyok nálad. Ezek szerint nem okoz gondot neked ekkora korkülönbség?

– Anyám is jóval fiatalabb apámnál, úgyhogy nem szokatlan számomra ez a felállás.

– Értem.

Ashleigh sosem randizott idősebb férfiakkal. Lucas már csak ezért is izgalmas volt a számára – bár természetesen észben kellett tartania, hogy valójában nem randiznak, csak üzleti kapcsolatban állnak egymással.

– Rengeteg dolgot kell még megtudnunk egymásról, ha el akarjuk hitetni Tinával, hogy már egy ideje együtt járunk.

– Tessék, kérdezz bármit, amit csak tudni akarsz!

A lány habozott egypár pillanatig, majd mégiscsak kibökte:

– Remélem, nem veszed rossz néven, ha megkérdezem, de ugye nem vagy házasember?

– Nem, sosem voltam házas, és soha nem is leszek az.

– Hm. Gondolom, megvan rá az okod, hogy így gondolkodj.

Lucas nem reagált, úgyhogy a lány nem firtatta tovább a dolgot.

– Komolyabb barátnőd sem volt soha?

– Az elmúlt években nem. A barátaim azt állítják, hogy én a munkával jegyeztem el magam.

– Hm, ez nem hangzik valami jól.

– A helyzet az, és ezt mindenképpen tudnod kell rólam, hogy huszonegy éves koromban kénytelen voltam a családi vállalkozás élére állni, mivel a szüleim majdnem csődbe vitték a céget. Vagyis a fiatalkorom nem éppen a felhőtlen szórakozásról szólt.

– Elég kemény történet. Büszke lehetsz magadra, hogy sikerült elérned a célod.

– Igen – bólintott kurtán a férfi.

– Csak hát mire mész azzal a rengeteg pénzzel, ha közben semmi öröm nincs az életedben?

– Tessék? – Lucas megtorpant a döbbenettől.

– Úgy értem, az élet elsősorban a boldog pillanatokról szól, a nevetésről, a játékról, a szerelemről...

Mindegy, hagyjuk. Térjünk rá a következő kérdésre.

A férfi olyan értetlenül nézett rá, mintha legalábbis kínaiul szólt volna hozzá.

– Az én életem a felelősségről, a kötelességtudatról és a régi hibák jóvátételéről szól.

– Értem – bólintott a lány, miközben persze fogalma sem volt róla, miről beszél a férfi.

Kettejük élete olyan különböző volt, mintha nem is ugyanazon a bolygón éltek volna.

– Szóval a következő kérdés – köszörülte meg a torkát Ashleigh. – Hogyhogy ilyen tökéletesen beszélsz angolul? Itt jártál egyetemre?

– Egy ideig igen. De gyerekkorom óta beszélek angolul, mivel angol nevelőnőm volt, és otthon is angol iskolába jártam. A szüleim nagy hangsúlyt fektettek a nevelésemre. És persze rengeteg angol szövegű zenét hallgattam, és Görögországban a filmeket sem szinkronizálják.

– Gondolom, ez elég motivációt jelent a nyelvtanuláshoz. Sajnálom, hogy engem nem értek ilyen hatások. Az iskolában indonézül tanultunk, de azonkívül, hogy néhányszor Balin nyaraltam, sosem használtam a nyelvet. Talán megtaníthatnál nekem néhány görög szót – nézett a férfira elgondolkodva.

– Ahhoz elég kevés az időnk, hogy nyelvleckéket adjak neked.

– Azt azért elárulhatod, hogy mondják görögül azt, hogy „szerelmem”.

– Minek? – kérdezte Lucas mogorván.

– Nem is tudom. Talán azért, hogy igazi szerelmespárnak tűnjünk, akik időnként kedves szavakat mondanak egymásnak.

– *Agápi mou.*

Ashleigh elismételte a szavakat.

– Milyen a kiejtésed?

– Nem is rossz.

– Köszönöm.

– Itt is vagyunk – torpant meg a férfi az étterem sötétzöldre pácolt ajtaja előtt.

Odabenn élénk hangzavar fogadta őket, és ínycsiklandó illatok szálltostak a levegőben. Levették a kabátjukat, majd a pincér egy félreeső asztalhoz kísérte őket. Mielőtt leültek volna, Ashleigh odafordult a férfihez, és arcon csókolta.

– Elbűvölő ez a hely, *agápi mou.*

Lucas teljesen ledermedt. Néhány pillanatra megszűnt körülötte a világ, nem érzékelt semmi mást, csak a lány bőrének selymes melegét és édes illatát.

– Próbálj meg úgy tenni, mintha odalennél a boldogságtól! – suttogta a fülébe Ashleigh, majd leült a székre, amelyet a pincér húzott ki a számára.

– *Bella inglese* – dünnyögte a pincér, miközben letette eléjük az étlapot.

Lucas nem csodálkozott a lelkesedésén. Más kérdés, hogy a gyönyörű angol lány valójában ausztrál, de hát ezt ránézésre igazán nem lehet megállapítani. Gesztenyevörös haj, fehér bőr, kék szem... Egy biztos: igazi szépség ül vele szemben, akinek a bájai iránt ő maga sem közömbös.

Ashleigh-nek igaza van, a ma este a holnapi fellépésük főpróbája. A cél az, hogy az étterem alkalmazottai és vendégei mind azt higgyék, Lucas Christophedes végre talált valakit, aki annyira elbűvölte, hogy még a munkáról is hajlandó érte lemondani.

Valójában nem is kellett semmit megjátszania. A lány csókja még mindig égette az arcát, bőrének friss, édes illata még mindig ott lengett körülötte, és be kellett látnia, hogy Ashleigh különös lény lenyűgözi és felizgatja.

Tulajdonképpen sokkoló volt, mekkora hatással van rá ez az ismeretlen fiatal nő. Komolyan össze kell szednie magát, ha nem akarja elveszíteni a fejét az elkövetkező másfél napban, amit vele fog tölteni.

– Igyekszem jól játszani a szerepemet – szólalt meg végre. – De vedd figyelembe, hogy egy fárasztó nap van a hátam mögött.

– Ami azt illeti, nekem is elég stresszes napom volt. Különösen azután, hogy rám törted az ajtót a fürdőszobában.

Lucas jobbnak látta, ha ezt a témát most hanyagolják.

– Akkor most itt az alkalom, hogy lazítsunk egy kicsit, élvezzük a hely atmoszféráját és a finom ételeket.

– Szerintem viszont nem engedhetjük meg magunknak a pihenést. Minél jobban felkészülünk, annál meggyőzőbbek leszünk holnap. Ha most lát minket valaki, biztosan azt gondolja, hogy csak plátói kapcsolat van közöttünk.

– Plátói? – vont a szemöldökét a férfi. – Jó, igazad van. Tényleg mindent meg kell tennünk, hogy Tina Norris higgyen nekünk. Márpedig ez a nő nem kispályás. Az apjától örökölte a céget, aztán majdnem elveszítette egy csúnya válóper során.

– Szegény asszony, rémes lehetett – sajnálkozott Ashleigh.

– Azért nem kell túlzásba vinni az együttérzést – intette a férfi. – Tina igazi ragadozó, nem kell őt félteni. Viszont nagyon ért az üzlethez, és biztos vagyok benne, hogy gyümölcsöző lenne az együttműködésünk. Mindenáron nyélbe akarom ütni ezt az üzletet.

Nem, valójában nem mindenáron. Hiszen ágyba bújni semmiképp sem hajlandó a nővel, bármilyen vonzó is a korához képest. Azt persze nem fogja elmesélni Ashleigh-nek, miért reagált ilyen érzékenyen a nő nyomulására.

Tizennégy éves korában fizikailag kész férfinak tűnt, valójában azonban álmodozó kisgyerek volt, tele naiv várákozással az élet iránt. Egyik este, amikor a szülei szokás szerint zajos partit tartottak, az anyja egyik barátnője – már jócskán kapatosan – berontott a szobájába, és megpróbálta elcsábítani. Lucas eleinte nem is értette, mit akar. Amikor viszont egyértelművé váltak a nő szándékai, a fiú kétségbeesetten segítségért kiáltott. A szülei azonban nem álltak mellé. Az anyja egyenesen szórakoztatónak találta az esetet, az apja pedig kigúnyolta, amiért nem volt képes kihasználni a helyzetet, holott más fiúk boldogok lettek volna, ha egy tapasztalt nő avatja be őket a testi örömek rejtelmeibe. Nem, a szüleitől aztán hiába is várt megértést és védelmet.

– Még valamit tudnod kell rólam – mondta a férfi, majd hatásszünetet tartott.

– Mi lenne az?

– Nagyon morcos tudok lenni, ha üres a gyomrom.

– Vagy úgy – nevette el magát a lány. – Akkor legjobb lesz, ha gyorsan rendelünk valamit. Sőt, ott van az a fantasztikus előételbüfé, ha hozunk magunknak onnan valamit, talán kibírjuk az első fogásig.

Teleszedték a tányérjukat olasz szalámival, sonkával, dinnyével, grillezett zöldségekkel, marinált tintahallal, sajttal, olívbogyóval és más ínycsengőkkel, majd visszaültek az asztalukhoz.

– Hogy lehet, hogy ennyire le vagy égve? – kérdezte a férfi két falat között. – Hiszen remek diplomád van, és azt mondtad, a vállalkozásod is egész jól működött.

Ashleigh kezében megállt a villa a leheletvékony füstölt sonkába göngyölt spárgafalattal.

– Az utolsó pillanatban mondtam le az esküvőt – jelentette ki bűnbánó arccal –, ami elég költséges döntésnek bizonyult.

– Gondolom, nem neked kell állnod az egészet.

– De igen. Az én hibám, hogy így alakult. A vőlegényemnek esze ágában sincs fizetni az elmaradt esküvőért.

– Ezek szerint ő nem ért egyet a döntéseddel?

– Nem – ingatta a lány a fejét. – Teljesen kikészült a dologtól.

Lucas mélységesen együttértett az ismeretlen ausztrál fiatalemberrel. Bár csak néhány órája ismerte Ashleigh Murphyt, annyit máris meg tudott állapítani, hogy nem hétköznapi teremtéssel

van dolga. A lány őszinte volt, keresetlen és intelligens, ugyanakkor elképesztően szexi. Lucas nem tudta kiverni a fejéből a képet, ahogy a kádban hevert a testét alig fedő habok között.

– Nem próbált meg jobb belátásra bírni?

– Az exvőlegényem? Dehogynem. Egyenesen könyörgött, hogy ne csináljam ezt vele.

Lucas észrevette, hogy a lány hangja hirtelen megváltozott. Keménnyé vált? Vagy talán némi megvetés süttött belőle?

– Csakhogy ezt már nem lehet visszacsinálni. Akkor sem, ha mindenki ellenem fordul. A saját szüleim, az ismerőseim, az anyakönyvvezető... senki nem hitte el nekem, hogy komolyan beszélek, hogy egyszerűen képtelen vagyok férjhez menni Danhez.

– Nem lehetett könnyű. Elég igazságtalanul bántak veled, ha jól értem.

– Igen, én is azt hiszem. Dan lehetett volna olyan nagyvonalú, hogy állja az elmaradt esküvő felét. De nem is ez küldött padlóra, hanem a ház.

– Miféle ház?

Ashleigh nagyot sóhajtott.

– Eleinte jó ötletnek tűnt, hogy keressünk egy otthont, ahol elkezdhetjük a közös életünket. Az összes megtakarításom ráment erre a házra, ahová soha nem fogok beköltözni.

– De hát miért nem adjátok el?

– Mert Dan nem akarja. Hogy miért, nem egészen világos számomra.

Lucas egyre kevésbé rokonszenvezett ezzel az ismeretlen ausztrál fickóval. Ha nem tudta maga mellett tartani ezt a nagyszerű lányt, megérdemli a sorsát. Ő aztán nem fogja sajnálni. Persze az is lehet, hogy még nem adta fel. Előfordulhat, hogy egyszer csak megjelenik itt, Londonban, hogy visszahódítsa élete szerelmét.

– Valószínűleg azért nem akarja eladni a házat, mert abban reménykedik, hogy visszatérsz hozzá.

– Arra aztán várhat. A vicc az, hogy éppen a házvásárlással vált nyilvánvalóvá számomra, hogy nem akarom ezt a házasságot. Mindig is arra vágytam, hogy a tengerparton éljek, nem pedig a szüleim szomszédságában.

– Görögországban nagy szerencsének számít, ha az ember felnőttként is a szülei közelében lakhat.

Ennek ellenére maga Lucas is a lehető legtávolabb költözött a szüleitől.

– Ausztráliában ez egyáltalán nem így működik. Mindig is független akartam lenni, és szerintem minden normális férfi önálló, független nőre vágyik, nem olyasvalakire, aki nem tud leválni a szüleiről.

Lucas egy pillanatra eltűnődött. Ha össze akarná kötni az életét egy ilyen nővel, mint Ashleigh, biztos, hogy nem akarna osztozkodni rajta senkivel. De persze ő sosem fog megnősülni. Ehhez túlságosan sok rossz példát látott maga körül gyerekkorában. Nemcsak a szülei, de egy csomó barátjuk házassága is riasztónak tűnt számára.

Az utolsó szabad nyarán megismerkedett egy gyönyörű, életvidám francia lánnyal, Céline-nel. Ő volt eddig az egyetlen, aki felébresztette benne a vágyat a szerelem iránt. A dolog azonban katasztrofálisan végződött, Lucas gondolni sem szeretett rá.

– Végül is hol vettetek házat? – nézett a lányra.

– Dan nagy nehezen beleegyezett, hogy a tengerparton éljünk. De akkor már tudtam, hogy ez mit sem változtat a lényegen. Nem tudok olyan életet élni Dan mellett, amilyenre vágyom. Ő megelégszik azzal, amit már ismer. Én sokkal kíváncsibb, kalandvágyóbb vagyok.

– Ezért jöttél Londonba?

– Igen. És ezért is akarok itt maradni, legalábbis egy időre. A szüleim persze biztosak benne, hogy meggondolom magam, és előbb-utóbb visszamegyek Danhez.

– Miért?

– Mert már megtörtént néhányszor. Többször is megpróbáltam szakítani vele, de mindig visszakoztam.

– Most is ez fog történni?